

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnium Generalium Et Provincialium Collectio Regia

Ab anno DCCCLXXII. ad annum DCCCCIX.

Parisiis, 1644

Concilium Rhemense, In Qvo Carolvs Simplex Filius Ludouici Balbi Francorum regni legitimus successor a Fulcone Rhemensi episcopo, Odone comite qui tyrannice regnum inuaserat reiecto, rex Francorum ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15967

CONCILIVM RHEMENSE, ANNO CHRISTI 891.
 IN QVO CAROLVS SIMPLEX FILIVS Ludouici Balbi Francorum regni legitimus successor a Fulcone Rhemenſi episcopo, Odone comite qui tyrannice regnum inuaſerat reiecto, rex Francorum vngitur, & datæ sunt comminatoriæ literæ ad Balduinum comitem Flandrenſem rerum ecclesiasticarum inuaſorem, anno Domini DCCCXCII. tempore Formoſi papæ.

NOTA IACOBI SIRMONDI SOCIETATIS IESV.

Concilium Rhemenſe.] Arguebatur Balduinus, quod presbyterum flagellarat, quod basilicas presbyteris quibusdam abstulerat, aliisque dederat inconsulto episcopo, quod Nouiomenſis ecclesiæ res inuaſerat, & monasterium quoddam sibi vsurparat, quod denique contra regem insurrexerat. Hæc enim, Flodoardo teste, capita sunt epistolæ, quam Fulco Balduino eidem post Synodum scripsit.

NOTA.

Concilii
causa.

Concilium.] Cum Odo comes Parisiensis titulum regni Franciæ ab obitu Caroli Crassi imperatoris, qui teste Reginone anno Domini 888. ex hac vita migravit, hucusque tyrannice vsurpasset, regiaque potestate abusus fuisset, neque ante hæc tempora Carolus Simplex heres vnicus regni hereditarii superstes, per ætatem ad clauum imperii tenendum satis aptus fuisset, iussu Fulconis conuenerunt episcopi & proceres regni, atque vnanimi consensu definiuerunt, regnum Galliæ hæctenus per successionem ad proximos heredes agnatos deuolutum fuisse, ideoque non alii quam Carolo Simplici filio Ludouici Balbi de iure & consuetudine antiquissima deberi. Post exauctoratum ergo Odonem Parisiensem comitem Carolum Fulconi inungendum tradiderunt. Cumque hac de causa Fulco Arnulphum contra se valde commotum esse intellexisset, scribens ad eum literas (quas summatim recenset Flodoardus huius temporis scriptor probatissimus) causas reiecti Odonis & electi Caroli Simplices, aliaque, quæ supra recensita sunt, commemorat. Verba Flodoardi libro quarto capite i. & sequentibus ista sunt: *Quod Fulco Arnulpho regi transrhemenſi literas mittens pro causa regis Caroli, quem paruulum adhuc vnixerat regem, reddit causas eius proiectionis, eo quod audierat, motum fuisse animum ipsius Arnulphi contra se pro hac perpetratiõne; commemorans quod decedente Carolo imperatore huius Arnulphi auunculo, in ipsius Arnulphi seruitium fuerit profectus, cupiens eius suscipere*

Carolus
a Fulcone
Rhemenſi
episcopo
vngitur
rex.

ANNO CHRISTI 894.
dominium & gubernationem, sed ipse rex eum sine ullo consilio vel consolatione dimiserit. Vnde cum nec in eo sibi spes ulla remansisset, coactus sit eius hominis, videlicet Odonis dominatum suscipere, qui a stirpe regia existens alienus, regali tyrannice abusus fuerat potestate, cuius & inuitus hæcenus dominium sustinuit. Et quoniam huius Arnulphi dominium desiderauit, idcirco ad ipsius seruitium profectus fuerit. At postquam nullum consilium in eo reperire valuit, hoc solum quod restabat egit, eligens eum regem habere, quem solum post ipsum de regia habebant progenie, & cuius prædecessores & fratres extiterant reges.

De hoc etiam, quod idem rex Arnulphum in culpam trahebat, quare non id ante fecissent, reddit rationem: Quod quando Carolus imperator decessit, & idem Arnulphus regimen huius regni suscipere noluit, hic Carolus adhuc admodum corpore simul & scientia paruulus exisibat, ac regni gubernaculis inidoneus erat, & instante immanissima Northmannorum persecutione, periculosum erat tunc tenerum eligere. Vt vero ad eam viderunt illum perductum ætatem, in qua salubre sibi consilium dantibus assensum præbere nouerat, susceperint eum secundum Dei honorem, ut regno consuleret, volentes eum ita instituere, quatenus huic regno & ipsi Arnulpho proficiuus valeret existere. De eo quoque quod sine ipsius Arnulphi consilio præsumpsissent hoc agere, morem Francorum gentis asserit secutos se fuisse, quorum mos semper fuit, ut rege decedente, alium de regia stirpe vel successione sine respectu vel interrogatione cuiusquam maioris aut potentioris regis eligerent. Hoc more hunc regem factum ipsius fidelitati & consilio committere voluerunt, ut ipsius adiutorio & consilio vteretur in omnibus, & eius subderetur tam rex quam vniuersum regnum præceptis & ordinationibus.

Præterea quod audierat huic regi suggestum, quia contra fidelitatem ipsius, & propter priuatum hoc egit commodum; insert, quod clericus ipse, qui hac iactasse videbatur, antequam de re huiusmodi aliquid idem archiepiscopus agere conaretur, venerit ad se, presentibus Hereberto & Elfrido comitibus, & consilium simulque auxilium quesuerit quid agere deberet de iniustionibus Odonis, qui res importabiles ei præcipiebat. Ex parte quoque filiorum Goffredi consilium petierit de malo, quod Odo eis facere conabatur: rogare itaque, ut tale caput communi consilio statueretur, per quod securi possent esse subditi, intendentes vel in VVidonem, vel in hunc regia prosapia Carolum: & simul considerantes quotquot fuerant, ad quem melius attendere deberent, visum illis est propter acquirendi regis utilitatem, & ipsius Arnulphi cauendam contrarietatem, propterque rectum congruumque regii generis principatum, ut ad hunc Carolum se conuerterent, credentes quia Arnulphus hoc de propinquo suo gratum haberet, ipsique & regno præsidium ferret. Quod autem iactatum audierat causa VVidonis hoc eum fecisse, ut hac arte illum subintroduceret in regnum, & dimisso paruo Carolo se vteret ad VVidonem, asserit inuore inuidia contra se scienter hac falso fuisse iactata. Ait etiam quod qualis erat ipse, qui talia diffamabat, talem eundem posse fieri sentiebat; ipse vero non se talem fore, nec talibus ortum natalibus recognoscebat. prædecessores quoque ipsius regis nequaquam talia ingenia a progenitoribus

suis experti fuerant, quos in omni fidelitate & regni utilitate probatos habuerint, ideoque honorifice illos sublimauerint: quapropter erubescendum eidem regi fuisset, ut hoc de se crederet, vel infamia se tali notaret.

Denique de hoc quod audierat ipsi Arnulpho dictum fuisse, quod hic Carolus filius Ludouici non fuerit: asseuerat, neminem se posse credere fore, qui eum si viderit, & parentem ipsius agnouerit, non agnoscat illum de regali processisse progenie: quadam etiam signa Ludouici patris sui gestare, quibus agnoscat filius illius fuisse. Poposcit ergo Arnulphi regiam maiestatem, ut hac vera dignanter accipiat, nullusque animum ipsius contra regem innocentem propinquum suum commouere valeat. Sed utrum hac quæ asserit ita se habeant, in sua presentia fideliumque suorum examinari faciat, & ad debitum finem perducatur, cogitans qualiter antecessores sui regni statum gubernauerint, & quomodo regalis cubnini successio semper hucusque viguerit. Cum vero ille tantum princeps Carolus de tota regali stirpe remanserit, perpendat quid contingere possit, si eum debitus cunctis casus repoposcerit: cum tot iam alieni a stirpe reges existant & adhuc sint plures, qui sibi regium nomen affectent. Quis post ipsius decessum iuuabit eius filium, ut ad debitam sibi regni conscendat hereditatem, si contigerit hunc sibi propinquum cadere Carolum?

Annectit etiam quod in omnibus pene gentibus notum fuerit, gentem Francorum reges ex successione habere consueuisse, proferens super hoc testimonium beati Gregorii. Subiicit etiam ex libris Teutonicis de rege quodam Hermenrico nomine, qui omnem progeniem suam morti destinauerat impiis consiliis cuiusdam consiliiarii sui. Supplicatque ne sceleratis his rex acquiescat consiliis, sed misereatur gentis huius, & regio generi subueniat decedenti, satagens ut in diebus suis dignitas successionis sue roboretur: & ii qui ex alieno genere reges extabant, vel existere cupiebant, non proualerent contra eos, quibus ex genere honos regius debebatur. Asseritque se misisse Aleranum ad eundem Arnulphum, suggerendo, ut quoscumque sibi placeret, ex iis qui Carolum regem constituerant, in suum seruitium pergere præciperet, qui coram sublimitate ipsius hoc ita esse rationabiliter ostenderent. Flagitans etiam erat, ut hac præmissa benigno rex tractet animo, & hanc sciat ipsius esse deuotionem, vel intentionem erga ipsius fidelitatem, ut Carolus ad ipsius consilium in omnibus quæ acturus est, respiciat, & ipsius pietate tutus consistat, & ut nemo regis animum ab auxilio istius regni, vel eiusdem Caroli deflectere valeat.

Flodoardus
lib. 4. c. 7.

Porro ex hac eadem Rhemenfi Synodo scriptum fuisse ad Balduinū comitem Flandrensem inuadentem res ecclesiasticas liquet. ad quem etiam Fulconem antea scripsisse, idem Flodoardus affirmat, cum subdit: Scripsit post Hincmarum Fulco Balduino comiti Flandrensi, redarguens eum pro eo quod monasterium monachorum sibi usurpauerat, & insurrexerat contra regem infidelitate & periurio. Item ad eundem scribens cum coepiscopis suis ex Synodo Rhemis habita anno octingentesimo nonagesimosecundo, arguit eum quod ecclesiastica simul & legalia iura contemneret, locum sacri monastici ordinis peruadens, & abbatis sibi nomen usurpans. Vnde communi decreto episcoporum iudicatum fuerat eum auctoritatis canonica anathemate feriendum. Sed quoniam ecclesia

clesia & publicis vilitatibus regni videbatur accommodus, censura suspenditur, & emendandi spatium reseruatur, & obsecratur per misericordiam Dei vt ab hac presumptione animum reuocet, nec amplius iram Dei contra se prouocet, ne illi quodammodo gladium prabeat.

ANNO
 CHRISTI
 893.

CONCILIVM ROMANVM
 OB GRAVES PERTVRBATIONES, QVIBVS
 affigebatur Dei ecclesia, celebratum Kalendis Mar-
 tiis indictione II. anno Domini DCCCXCIII. tem-
 pore Formosi papæ.

NOTA.

^a Concilium.] Rerum in hac Synodo gestarum nihil aliud superesse videtur, nisi quod Flodoardus scribit libro quarto cap. 2. vbi epistolam Formosi de hac Synodo congreganda ad Fulconem transmissam summatim recenset his verbis: Cui Fulconi rescribens idem papa Formosus, monet eum compati debere Romanæ ecclesie, atque imminenti eius subuenire ruina, nec ei suam presentiam denegare: adiungens hæreses vndique ac schismata pullulare, nec qui ad resistendum occurreret esse. Dicitque longo retroactio tempore perniciosas hæreses orientem confundere, & Constantinopolitanam ecclesiam nociua schismata perturbare, simul etiam regionis Africanæ legatos insistere, responsa petentes produdum exorto inter episcopos ipsarum prouinciarum schismate: diuersarum quoque partium legationes diuersa responsa petentes instare. Cuius rei gratia generalem Synodum die Kalendarum Martiarum indictionis undecima se inchoare disposuisse, ad quam eundem remota omni dilatione admonet festinare, vt colloquendo largius de his valeant pertractare, & affluentiùs ad consulta singula respondere. Northmannicæ gentis procellis, quibus afferebat se perturbari, plurimum dolere; & vt eos Excelsi dextera reprimat, apostolorum principum suffragis interuenientibus implorare; literas vero quas significauerat ad eum per quasdam personas primum se direxisse, ad ipsum minime peruenisse. Miserat etiam alias pro hac eadem Synodo celebranda pridem* hinc mense indictionis decima; in quibus literis fatetur Italiam tunc semel & secundo horrida bella perpeffam & pene consumptam. Orientalium vero partium se deslere vesanam hæresin in Christum Iesum blasphemiam continentem.